

Postanowienie

Dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu, XI Wydział Gospodarczy,

w składzie:

Przewodniczący:

sędzia Małgorzata Roszak de Tolkmitt

Sędziowie:

sędzia Łukasz Lipowicz

sędzia Adam Januszewski

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2024 r. w Poznaniu,

na posiedzeniu niejawnym

sprawy o ogłoszenie upadłości z wniosku dłużnika, którym jest "INSTYTUT BIOINFOBANK" SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ,

postanawia

- ogłosić upadłość dłużnika, którym jest "INSTYTUT BIOINFOBANK" SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ, KRS 0000099000, siedziba: Poznań, adres Święty Marcin 80/82/355, 61-809 Poznań, NIP 7792069323;
- wezwać wierzycieli upadłego do zgłoszenia wierzytelności syndykowi za pośrednictwem systemu teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe, w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości w Rejestrze; dla wierzycieli, o których mowa w art. 216aa ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, wskazać adres do zgłoszenia wierzytelności syndykowi: ul. Towarowa 37, 61-896 Poznań;
- wezwać osoby, którym przysługują prawa oraz prawa i roszczenia osobiste ciężące na nieruchomości należącej do upadłego, jeżeli nie zostały ujawnione przez wpis w księdze wieczystej, do ich zgłaszania syndykowi za pośrednictwem systemu

teleinformatycznego obsługującego postępowanie sądowe w terminie trzydziestu dni od dnia obwieszczenia postanowienia o ogłoszeniu upadłości w Rejestrze pod rygorem utraty prawa powoływania się na nie w postępowaniu upadłościowym; dla wierzycieli, o których mowa w art. 216aa ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe, wskazać adres do zgłoszenia praw oraz praw osobistych i roszczeń ciężących na nieruchomości syndykowi: ul. Towarowa 37, 61-896 Poznań;

4. stwierdzić, że funkcję sędziego komisarza będzie pełnił sędzia;
5. stwierdzić, że funkcję zastępcy sędziego komisarza będzie pełnił sędzia;
6. wyznaczyć syndyka, którego funkcję będzie pełnił: Anna Szymańska (numer licencji 688);
7. wskazać, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest art. 3 ust.1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. U. UE. L. z 2015 r. Nr 141, str. 19 z późn. zm.), a postępowanie ma charakter główny;
8. kosztami postępowania obciążyć dłużnika, pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się orzeczenia.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 11 kwietnia 2023 r. dłużnik, którym jest "INSTYTUT BIOINFORBANK" SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ wniósł o ogłoszenie upadłości.

Sąd ustalił co następuje:

Dłużnik jest niewypłacalny, gdyż utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań wobec więcej niż jednego wierzyciela. Opóźnienie w wykonywaniu jego wymagalnych zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące.

Majątek dłużnika stanowią:

-nieruchomości (grunty) oszacowane przez tymczasowego nadzorcę sądowego na kwotę 80.000,00 zł.

-ruchomości (środki transportu) oszacowane przez tymczasowego nadzorcę sądowego na kwotę 5.000,00 zł.

-rozliczenia międzyokresowe oszacowane przez tymczasowego nadzorcę sądowego na kwotę 2.835.601,25 zł.

-środki pieniężne na rachunku bankowym i w kasie spółki oszacowane przez tymczasowego nadzorcę sądowego na kwotę 133.371,55 zł.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie twierdzeń wnioskodawcy, a także na podstawie sprawozdania tymczasowego nadzorca sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

Dla rozstrzygnięcia wniosku o ogłoszenie upadłości w pierwszej kolejności niezbędne jest ustalenie, czy sąd polski posiada jurysdykcję krajową do rozpoznania sprawy. W tym celu konieczne jest określenie właściwej dla rozpoznawanej sprawy normy jurysdykcyjnej z uwzględnieniem faktu, że kwestia jurysdykcji krajowej jest uregulowana zarówno w prawie upadłościowym (art. 382 p.u.), jak i w Rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/848 z dnia 20 maja 2015r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. Urz. WE L 141 z 05.06.2015, str. 19) (dalej również jako: rozporządzenie).

Rozporządzenie unijne obowiązuje w całości i bezpośrednio w polskim systemie prawnym. Oznacza to, że w sprawach objętych rozporządzeniem i w zakresie w nim uregulowanym mają zastosowanie przepisy rozporządzenia z wyłączeniem przepisów prawa polskiego, w tym również z wyłączeniem przepisów prawa upadłościowego dotyczących międzynarodowego postępowania restrukturyzacyjnego. Wskazany wyżej dualizm legislacyjny powoduje, że dla zastosowania właściwej normy jurysdykcyjnej sąd najpierw musi ustalić, czy rozpoznawana sprawa jest objęta zakresem zastosowania rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego.

Zgodnie z pkt 23 zdanie pierwsze preambuły rozporządzenia ww. rozporządzenie pozwala na wszczęcie głównego postępowania upadłościowego w państwie członkowskim, w którym dłużnik posiada główny ośrodek swojej podstawowej działalności. Z kolei zgodnie z pkt 25 preambuły rozporządzenie stosuje się tylko do postępowań dotyczących dłużników, których główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się na obszarze Unii.

Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do postępowań upadłościowych, które spełniają warunki określone w niniejszym rozporządzeniu, niezależnie od tego, czy dłużnik jest osobą fizyczną czy osobą prawną, przedsiębiorcą czy osobą niewykonującą działalności gospodarczej (pkt 9 preambuły rozporządzenia).

Zgodnie z art. 1 ust. 1 rozporządzenia jego przepisy stosuje się do publicznych postępowań zbiorowych – w tym do postępowań przejściowych – określonych w prawie dotyczącym niewypłacalności i w których do celów naprawczych, celów restrukturyzacji długu, reorganizacji lub likwidacji:

- a) całkowicie lub częściowo odebrano dłużnikowi zarząd majątkiem i powołano zarządcę;
- b) majątek i sprawy dłużnika poddano kontroli sądowej lub nadzorowi sądowemu; lub

c) na podstawie orzeczenia sądu lub z mocy prawa zostaje przyznane tymczasowe wstrzymanie indywidualnego postępowania egzekucyjnego, by umożliwić negocjacje między dłużnikiem a jego wierzycielami, pod warunkiem że w postępowaniach, w których przyznano tymczasowe wstrzymanie egzekucji, przewidziane zostaną właściwe środki dla ochrony ogółu wierzycieli, oraz, jeżeli nie nastąpi porozumienie, postępowania te poprzedzają jedno z postępowań, o których mowa w lit. a) lub b).

Wykaz postępowań, które spełniają wskazane wyżej warunki jest zawarty w załączniku A. Każde krajowe postępowanie, które jest wymienione w załączniku A do rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego, podlega przepisom tego rozporządzenia i jest uważane za postępowanie w przedmiocie niewypłacalności w rozumieniu art. 1 ust. 1. Jednocześnie rozporządzenie w sprawie postępowania upadłościowego nie dotyczy tych postępowań, które w tym załączniku nie są wymienione. Oznacza to również, że jeżeli postępowanie jest wymienione w załączniku A, to nie ma potrzeby ustalania jakichkolwiek dalszych przesłanek w celu stwierdzenia, że ten rodzaj postępowania, co do zasady, jest objęty zakresem regulacji rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego (pkt 9 preambuły rozporządzenia). Postępowanie upadłościowe zostało ujęte w załączniku A do rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego co oznacza, że niniejsza sprawa jest objęta jego zakresem zastosowania.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego dla wszczęcia postępowania upadłościowego, które – zgodnie z pkt 23 i 25 preambuły tego rozporządzenia – jest określane jako postępowanie „główne”, właściwe są sądy tego państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, w skrócie określany w zachodniej literaturze i orzecznictwie jako COMI (ang. center of main interests). Głównym ośrodkiem podstawowej działalności jest miejsce, w którym dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich (art. 3 ust. zdanie drugie rozporządzenia).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia w przypadku spółki lub osoby prawnej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest miejsce siedziby statutowej. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy siedziba statutowa nie została przeniesiona do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego

Dłużnik jest Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, adres dłużnika Święty Marcin 80 /82/355, 61-809 Poznań, główny ośrodek działalności dłużnika Poznań z siedzibą w Poznań. Zgodnie ze wskazanym domniemaniem należy więc uznać, że główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Polsce. Domniemanie powyższe nie zostało w niniejszej sprawie obalone. Z ustalonego przez sąd stanu faktycznego wynika, że dłużnik prowadzi działalność gospodarczą w Polsce, tutaj znajduje się jego przedsiębiorstwo i majątek. W związku z powyższym należało uznać, że główny ośrodek

podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Polsce, co oznacza, że zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia w sprawie postępowania upadłościowego sąd polski posiada jurysdykcję do rozpoznania sprawy, a otwarte postępowanie upadłościowe ma charakter postępowania głównego.

Mając na uwadze powyższe sąd stwierdził w pkt 6 sentencji postanowienia w oparciu o art. 4 ust. 1 rozporządzenia, że niniejsze postępowanie jest postępowaniem głównym w rozumieniu art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015 /848 z dnia 20 maja 2015r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz. U. UE. L nr 141).

Zgodnie z art. 10 p.u. sąd upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Przepis art. 11 ust. 1 i ust. 1a p.u. stanowi, iż niewypłacalnym jest ten dłużnik, który utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, przy czym domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonywaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące. Nadto zgodnie z ust. 2 art. 11 p.u. dłużnik będący osobą prawną jest niewypłacalny także wtedy, gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące. Do zobowiązań pieniężnych, o których mowa w tym przepisie, nie wlicza się zobowiązań przyszłych, w tym zobowiązań pod warunkiem zawieszającym oraz zobowiązań wobec wspólnika albo akcjonariusza z tytułu pożyczki lub innej czynności prawnej o podobnych skutkach, o których mowa w art. 342 ust. 1 pkt. 4. Zgodnie natomiast z ust. 5 tego przepisu domniemywa się, że zobowiązania pieniężne dłużnika przekraczają wartość jego majątku, jeżeli zgodnie z bilansem jego zobowiązania, z wyłączeniem rezerw na zobowiązania oraz rezerw wobec jednostek powiązanych, przekraczają wartość jego aktywów, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące. Nadto na podstawie art. 11 ust. 6 p.u. sąd może oddalić wnioski o ogłoszenie upadłości, jeżeli nie ma zagrożenia utraty przez dłużnika zdolności do wykonywania jego wymagalnych zobowiązań pieniężnych w niedługim czasie.

W świetle treści powołanych powyżej przepisów oraz ustalonego stanu faktycznego, okolicznością niebudzącą najmniejszej wątpliwości jest fakt, że dłużnik jest niewypłacalny, gdyż utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych - dłużnik nie wykonuje bowiem swoich wymagalnych zobowiązań wobec więcej niż jednego wierzyciela.

Opóźnienie w wykonywaniu jej wymagalnych zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące, co oznacza, że w przypadku dłużnika spełniona została pozytywna przesłanka ogłoszenia upadłości. Zobowiązania pieniężne przekraczają wartość majątku dłużnika, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące. (wybór)

Jednocześnie sąd nie stwierdził, aby zachodziła negatywna przesłanka ogłoszenia upadłości, jaką jest brak majątku niewypłacalnego dłużnika na zaspokojenie kosztów postępowania lub wystarcza jedynie na zaspokojenie tych kosztów (art. 13 ust. 1 p.u.).

Z uwagi na powyższe, sąd na podstawie art. 10 i 11 p.u., orzekł jak w pkt 1 i 2 postanowienia.

Z uwagi na fakt ogłoszenia upadłości, sąd na mocy art. 51 ust. 1 pkt 4 p.u. wyznaczył trzydziestodniowy termin do zgłoszenia wierzytelności, jak w punkcie 3 i 4 postanowienia.

Na mocy art. 51 ust. 1 pkt 6 p.u., sąd wyznaczył również sędziego-komisarza, zastępcę sędziego-komisarza oraz syndyka, jak w punktach 5 i 6 postanowienia.

Uzasadnienie co do wskazania podstawy jurysdykcji

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Dla rozstrzygnięcia wniosku niezbędne jest ustalenie, czy polski sąd posiada jurysdykcję krajową do rozpoznania sprawy. W tym celu konieczne jest określenie właściwej dla rozpoznawanej sprawy normy jurysdykcyjnej z uwzględnieniem faktu, że kwestia jurysdykcji krajowej jest uregulowana zarówno w prawie krajowym jak i w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.Urz.UE.L Nr 141, str. 19). Rozporządzenie unijne obowiązuje w całości i bezpośrednio w polskim systemie prawnym. Zgodnie z pkt 9 Preambuły rozporządzenie znajduje zastosowanie do wszystkich postępowań upadłościowych, które spełniają warunki określone w rozporządzeniu, niezależnie od tego, czy dłużnik jest osobą fizyczną czy osobą prawną, przedsiębiorcą czy osobą niewykonującą działalności gospodarczej. Postępowania te są wymienione wyczerpująco w załączniku A. W odniesieniu do krajowych postępowań wymienionych w załączniku A rozporządzenie 2015/848 powinno mieć zastosowanie bez dalszego badania przez sąd państwa członkowskiego, czy spełnione są warunki określone w rozporządzeniu. Postępowanie, którego dotyczy wniosek jest wymienione w załączniku A do Rozporządzenia.

Zgodnie z pkt 23 Preambuły rozporządzenia nr 2015/848 pozwala ono na wszczęcie głównego postępowania upadłościowego w państwie członkowskim, w którym dłużnik posiada główny ośrodek swojej podstawowej działalności. Postępowanie to ma zakres uniwersalny, jego celem jest objęcie całego majątku dłużnika. W celu ochrony różnych interesów rozporządzenie 2015/848 pozwala na wszczęcie równoległe z głównym postępowaniem upadłościowym wtórnych postępowań upadłościowych. Wtórne postępowanie upadłościowe może zostać wszczęte w państwie członkowskim, w którym dłużnik ma swój oddział. Skutki wtórnego postępowania upadłościowego ograniczone są tylko do majątku dłużnika znajdującego się w tym państwie. Bezwzględnie obowiązujące przepisy dotyczące koordynacji z głównym postępowaniem upadłościowym gwarantują niezbędną jednolitość postępowania w ramach Unii. Takie uregulowanie eliminuje z zakresu zastosowania rozporządzenia dłużników, których główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się poza obszarem Unii Europejskiej mimo, że na jej obszarze znajduje się siedziba lub miejsce zamieszkania dłużnika albo jego majątek. W konsekwencji, jeżeli główny ośrodek dłużnika znajduje się w Polsce to jurysdykcja zawsze

będzie wynikała z przepisów rozporządzenia 2015/848, a konkretnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia. Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2015/848 sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, posiadają jurysdykcję do wszczęcia postępowania upadłościowego („główne postępowanie upadłościowe”). Głównym ośrodkiem podstawowej działalności jest miejsce, w którym dłużnik regularnie zarządza swoją działalnością o charakterze ekonomicznym i które jako takie jest rozpoznawalne dla osób trzecich. W przypadku spółki lub osoby prawnej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem ich podstawowej działalności jest miejsce siedziby statutowej. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy siedziba statutowa nie została przeniesiona do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. W przypadku osoby fizycznej prowadzącej niezależną działalność gospodarczą lub zawodową domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest główne miejsce wykonywania tej działalności. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy główne miejsce wykonywania działalności nie zostało przeniesione do innego państwa członkowskiego w okresie trzech miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego. W przypadku każdej innej osoby fizycznej domniemywa się, wobec braku dowodu przeciwnego, że głównym ośrodkiem jej podstawowej działalności jest miejsce zwykłego pobytu tej osoby. Domniemanie takie ma zastosowanie tylko wtedy, gdy miejsce zwykłego pobytu nie zostało przeniesione do innego państwa członkowskiego w okresie sześciu miesięcy poprzedzających złożenie wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego.

W niniejszej sprawie główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika znajduje się w Polsce. Oznacza to, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest art. 3 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2015/949 w sprawie postępowania upadłościowego z dnia 20 maja 2015 r. (Dz.Urz.UE L 141 z 5.06.2015r., s. 19-72), a wszczęte postępowanie ma charakter postępowania głównego.

Z tych przyczyn należało orzec jak w stosownym punkcie postanowienia.

Podpis:

Signed by / Podpisano przez:
Łukasz Zbigniew Lipowicz
Date / Data: 2024-02-27 12:37

Signed by / Podpisano przez:
Małgorzata Anna Roszak de Tolkmitt
Date / Data: 2024-02-27 12:27

Signed by / Podpisano przez:
Adam Tadeusz Januszewski
Date / Data: 2024-02-27 13:43